

Noen grunnleggende trekk ved Opus Deis spiritualitet

Opus Deis oppgave i Kirken er å støtte bestrebelsene etter hellighet midt i verden. Fire av de grunnleggende trekkene som henger nøye sammen er beskrevet nedenfor: barnekår hos Gud, et helhetlig liv, helliggjørelsen av arbeidet, og fromhet overfor Kirkens lære.

25.02.2014

Det er ingen forskjell på lekfolk og ordinerte, for, som den hellige Josemaría forklarte, " det er ikke to forskjellig typer medlemmer i Opus Dei, prester og lekfolk, alle er og føler seg like, og alle lever etter de samme prinsippene: å bli hellige i sin egen stand." (*Conversations*, nr. 69)

Barnekår hos Gud

"At vi har barnekår hos Gud er basis for Opus Deis spiritualitet," sa den hellige Josemaría (*Christ Is Passing By*, nr.64). Ved dåpen blir vi Guds barn i Kristus, det er begynnelsen på et forhold basert på tillit til det guddommelige forsyn, en enkel og naturlig kontakt med Gud og mennesker, en dyp forståelse av menneskenes verdighet og brorskap, kjærlighet til verden og Guds skaperverk, sinnsro og optimisme.

Opus Dei styrker hos medlemmer en sterk bevissthet om å være Guds barn, noe som gjennomsyrrer alt de

gjør og hjelper dem til å handle i samsvar med det opphøyde kall de har tatt imot (jf Ef. 4,1).

For den hellige Josemaría var essensen av å være Guds barn et dypt og ærlig ønske om å etterligne Kristus, være som hans bror, barn av Gud Fader, og å leve livet i Guds nærvær. Dette skaper et liv i tillit til Forsynet og en uforstyrrelig og glad overgivelse til den guddommelige vilje.

Et helhetlig liv.

En Herre, en tro, en dåp (Ef 4,5), sier den hellige Paulus når han beskriver det kristne livs realiteter. Kristi etterfølgeres liv er og må være *ett* liv, unikt og helhetlig. Dette er ”en grunnleggende betingelse for de som prøver å helliggjøre seg i sitt daglige arbeid, i familien og i samfunnet.” (*Friends of God*, nr. 165)

Mot fristelsen til å ville atskille vårt forhold til Gud fra vår oppførsel på jobben, hjemme og i samfunnet – en feil påpekt av konstitusjonen *Gaudium et spes* (nr. 43) – erklærte den hellige Josemaría på det sterkeste: ”Det er ikke noen konflikt, ingen motsetning, mellom å tjene Gud og tjene menneskene, mellom å utøve våre sivile rettigheter og plikter og våre religiøse rettigheter og plikter, mellom anstrengelsen for å bygge opp og forbedre det jordiske samfunn og overbevisningen om at vi vandrer gjennom denne verden på vei til vårt himmelske hjemland.” (*Friends of God*, nr. 165)

Formasjon innen Verket leder medlemmene til å orientere samfunnets strukturer mot Gud, ved å oppfylle deres plikter, idet de alltid streber etter å opprettholde ”en enkel og sterk helhet i livet som støtter og gjennomtrenger alle våre handlinger” (Den hellige Josemaría,

sitert i Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, bind II, Rialp, Madrid 2002, s. 577).

Tillit til Gud og livsalvor, hjulpet av samvittighetsransakelse og personlig åndelig veiledning, er nødvendige midler for å vokse i dette helhetlige livet. Slik er det mulig å overvinne motsetningen mellom det Gud ønsker fra oss og vår egen vilje.

Helliggjørelse av arbeidet

Helliggjørelse av arbeidet er kjernepunktet for å oppnå hellighet midt i verden ifølge Opus Deis spiritualitet. Som den hellige Josemaría videre sa, er det et uunnværlig hjelpemiddel til apostolat. Vi trenger å arbeide mye, med menneskelig og kristen fullkommenhet. Gud ønsker at vi skal ta vare på den verden han skapte (jf 1 Mos 1,27 og 2,15) for å bringe den til ham (jf Jo 12,32).

For det første, å arbeide med menneskelig fullkommenhet – det vil si omhu for detaljer, arbeide med orden, intensitet, standhaftighet, kompetanse og en ånd av tjenestevillighet og samarbeid med andre. Kort sagt, med profesjonalitet.

For det andre, med kristen fullkommenhet – å sette Gud i første rekke, for yrkeskallet er en viktig del av ethvert menneskes guddommelige kall (jf *Friends of God*, nr 60). Ved å arbeide av kjærlighet til Gud og ønsket om å tjene våre medmennesker, utviser den kristne de menneskelige dyder, fremfor alt barmhjertighet, idet han helliggjør ikke bare seg selv, men også sitt arbeid, som blir et virkelig middel til hellighet.

Apostolat er det naturlige resultat av et helhetlig liv og helliggjørelse av arbeidet: "For en kristen er apostolat noe instinktivt. Det er ikke noe som

blir påklistret ens daglige aktiviteter og yrkesliv fra utsiden” (*Christ Is Passing By*, nr. 122).

Fromhet overfor Kirkens lære

Den hellige Josemaría forkynnte at fromhet er ”alle hjelpemidlers hjelpemiddel”: en dyp fromhet overfor læren, for uten læresetninger risikerer livet nær Jesus å bli overflatisk – noe rent ytre og sentimentalt.

Lære og fromhet kan ikke eksistere atskilt fra hverandre: læresetninger er nødvendig for å nære fromheten, og fromhet gjør læren levende. På denne måten har en kristen som er nedsyltet i timelige aktiviteter nok materiale for å nære sitt bønneliv og kunne svare på alle som spør ham om grunnlaget for hans kristne håp (jf 1 Pet 3,15). ”Jeg ber deg, også når du blir gammel, om å strebe etter en stadig dypere formasjon”, skriver

den hellige Josemaría (*Furrow*, nr 538).

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
opus-deis-spiritualitet/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/opus-deis-spiritualitet/) (07.08.2025)